

NOU DESCOBRIMENT DE MADRID

Passa un cambrer del *dinning-car*, flocant una campaneta, una campaneta de combregar, avisant els viatgers per a la primera tanda.

Deixem el mar per a trobar, a poc, l'ebre: l'ebre de color de fang, de color d'argila.

El senyor de la novel·la blanca es treu el puro del formatge d'Holanda... Assentim nosaltres, corresponent al somriure.

—Tindrem un bon dia. El senyor de "La Vanguardia" ens esguarda amb aire molt empíat per damunt de les ulleres, murmura unes paraules que no arriben a les nostres orelles.

—Passat Reus. Som a Mora la Nova, quan torna a passar el cambrer del *dinning-car* amb la campaneta, que ens avisa que ara va per a nosaltres, que ja és hora.

Ens aixequem i anem a dinar. No massa gent al restaurant. Al nostre costat té el senyor de "La Vanguardia". Enfront, dues dones d'aspecte que la gent, tal vegada amb massa lleugeresa, anomena alegres.

—En arribar a Saragossa, tornem al nostre departament. En veure'n, el senyor de "La Vanguardia" llança el llibre que nosaltres estavem llegint... Ens mira molt indignat i ens pregunta: —Es de vos aquest llibre?

—Sí. —És fàstic de llegir, és altament immoral! Sembla mentida que el Govern permet que es publicin llibres com aquest! Hi hauria d'haver censura!

Nosaltres somriem i el deixàvem esbravar. Però, després, li hem dit: —Vós sou un indecís i un mal educat en agafar un llibre que no era vostre.

—Vós sou un indecís i un mal educat en agafar un llibre que no era vostre. Vós a més a més, sou un pobre idiota que no sap llegir. Si no sabeu callar, us llençarem per la finestra.

—Ens ha esguardat estranyíssim, ple de pasme. I ha callat, ha sabut callar fins arribar a Madrid.

LUIS CAPDEVILA

Heus ací, com el casament de «Miss Hongria», es veu compromès per el conflicte xino-japonès

El conflicte xino-japonès, que avui dia és el punt de mira de tot el món, i que amenaça acabar en una forta tragèdia, té també el seu costat vaudevilles si fem cas de lo que diuen els diaris hongaresos.

La senyoreta Ica Lampel, jove elegida miss Hongria, a l'any 1931, i feu recentment, a Ntça, la coneixença d'un xinès molt ric, negociant de sedes a Xang-Hai.

La mare de Miss Hongria, consultà al seu marit, el que respongué lacònicament, per mitjà d'un telegrama que reproduïm aquí:

«Refusó el meu consentiment. Xang-Hai, és avui dia una residència malsana.»

El xinès, no ha perdut per atòrdi l'esperança de esdevenir l'espòs de la jove bella. Ha marxat cap a Xang-Hai, on ha liquidat tots els seus afers, i ara tornarà cap a Hongria, on pensa establir-se, a gaudir de la pau, sempre més segura que en el seu país, en companyia de la guanyadora del torneig de bellesa del país dels magians.

Els Estats Units es reserven la llibertat d'acció

Washington, 17. — En els cercles interessats s'aprova quasi unànimement la nota redactada pel Sr. Doze de la Societat de Nacions, i que ha estat dirigida al Japó.

No se sap si el Govern dels Estats Units fou consultat abans de prendre la iniciativa de lliurar dita nota, però es fa notar que l'actitud adoptada pel Govern des del començament de la crisi d'Extrem Orient ha tingut constantment per objecte cooperar amb la Societat de Nacions, si bé reservant-se sempre els Estats Units la seva plena llibertat d'acció. — Fabra.

focs de bengala

La malaltia de la son. Aquell vaitzell que semblant al famós «vascello fantasma» solca en l'acuitat les aigües de l'Atlàntic, en direcció a la Guinea continental, porta, per una d'aquelles ironies de la sort, un nom que s'adua poc amb el lloc on va. El vaitzell es diu «Buenos Aires» i els aire de Bata no són gaire bons.

Aquestes deportacions — que no volem ni podem qualificar des d'aquestes columnes — ofereixen més d'un punt vulnerable, tant respecte a la seva eficàcia com en relació amb els sentiments humanitaris de qui les ha decretades. No vull ficar-me en llibres de cavalleria en primer lloc perquè la tòmic d'aquesta secció no és pas la mèica a propòsit per fer-ne un potori i a més perquè no puc exposar-me a que hom m'obligui a comprovar personalment les delícies de Bata, terra de promissió de tots els republicans i esquerriats, ja que mal no l'ha petjada ni portia camí de petjar-la un sol monarca que llengut ni un sol capellà trabucaire.

Fetes aquestes declaracions en fer-ne unes altres. Si t'engra, per política, no estranyem que fem declaracions. Centrenar-nos. Li diem: Bata podrà ésser tant saludable i paradisíaca com la pinta del senyor ministre de la Governació, el qual, com a bon galleg ha de saber qual cosa són paisatges. Però hi ha un fet innegable. A Bata la malaltia de la son que l'any 1930 afectà un dotze per cent de la mortalitat general, l'any següent 1931, assolí un 42 per cent.

I aquest 42, tan fatidic com el canó de mala memòria, la grosse Berthe, que tant feu patir als parisencs durant la guerra gran, podria devenir l'eny que som un cinquanta o un setenta. Aquest perill equíval, per molts equips quirúrgics que accompanyen l'expedició i per molts medicaments que hom hi envia, una lenta, fatal, inevitable desmembració de tota col·lectivitat penitenciària que hom tracti d'instal·lar-hi. Encara no havem arribat a terra que el microbí passarà a fer-los una visita de cortesia i al cap d'un quan temps tots els expedicionaris dormiran de dia i de nit, sota la vigilància de l'encefalitis que els servirà ahora d'escarceller i de botz.

No anem pas bé. Quan un home, sigui qui sigui, comet una acció delictiva, cal espigar-lo, no admintir-lo. I no s'hi val a emprar, en justificació de la mesura, arguments iguals o semblants als que emprava Arlequí quan cremava els ulls dels presoners amb la punta encesa del seu cigar.

Hi ha un altre aspecte d'aquest problema i és que tant de soroll no servirà per a res. Sabeu qui són els que s'estaran a Bata a sofrir les conseqüències del mal de la son? Els infel·lics, els infans, els pobres minaires de Fígols, els camperols revoltats que, ofejant-se de fam i set de justícia, varen arripar-se irreflexivament a un hó encés que els ha cremat. Aquests, els que tenen fills i dona, els que serien ciutadans exemplars sota un règim més just de vida, moriran com a mosques, víctimes de les mosques que trameten el virus.

Els pistolers, els atracadors, els rufians a sou de la Monarquia, els bandits disperses d'òrber i d'anarquista, aquests no hi estaran dos mesos. Quan els sembli oportú, tenen prou misericòrdia per a jugar al Cameron, on no els mancaran auxiliis soviètics o borbònics, per tal que dintre tres mesos tornin a ésser a Barcelona i prossegueixi l'ur feina dissolvent, ben remunerada.

Els horrors de la futura guerra química

Sis opinions autoritzades

«NSSENTIRAN LES MASSES ANAR A L'ESCORXADOR?»

Per què parlar novament de l'abominable eventualitat de la guerra dels gasos? Per què insistir sobre l'assassinat de les poblacions civils, sobre la destrucció implacable de tota vida sobre els camps de batalla? No hi ha ja un símbol dramàtic i formatiu sobre aquest flagell amb els documents dels tècnics i amb els informes els extractes dels quals jo mateix he fet?

Consentiran les multituds en anar a l'escorxador? Repetixo la meua pregunta de sempre: Acabaran els homes a ser com els animals? O, fins i tot, com els insectes, no a les conquestes de la ciència — perquè alguns em repulquen amb aquest criteri senzill —, sinó al desatentat propòsit de ferotge destrucció? S'ha de col·locar novament sota el signe de les masses pagament de Raí el símbol de la «Ciència sense consciència és la ruina de l'ànima». — Josep Cal·laux.

«LA GUERRA QUÍMICA ES UNA PROSTITUCIÓ DE LA CIÈNCIA»

Crec que la guerra aeriològica és una vergonya, una prostitució de la ciència al servei dels més baixos instints de la Humanitat. En pocs minuts, els gasos asfixiants convertiran els pulmons dels soldats i dels pacífics habitants dels pobles en un pentagrama d'extrematisme i de dolor. Conqueriran tots els horrors de l'asfíxia lenta.

La «yperrita» — el rei dels gasos mortífers — produirà, per simple contacte, llagues esgarifoses, cremadures espantoses, que es covoren i s'extremen amb efectes de moment. Imagineu-vos la «yperrita» sobre la pell d'una criatura.

L'acid clorhídric paralitzarà el sistema nerviós; i la concentració d'aquest acid acaba d'aconseguir-se ara... Un «progrés» més!

Hi ha unes altres metzines que produiran la bogeria i el deliri, etc., mentre que milions de bacteris infecciosos acabaran la terrible obra així començada per les metzines minerals. Se'm pregunta si el flagell de la guerra aeriològica pot desencadenar-se novament, solament en cas de guerra. És infinitament més fàcil de practicar que l'antiga.

Si aquesta guerra selvatge arribés a ésser un fet hauríem tornat bruscatment a l'edat de les cavernes. Per tal d'impendir aquesta guerra s'entendria com un acte de moment: la por.

Solament quan tots damunt la Terra siguem sants, i no sigui precisa l'existència dels codis penals, quan no hi hagi lladregots ni assassins, allavors tan sols, la guerra no existirà. Mentrestant, solament en cas de guerra, i només en presència de l'infamant de presó de matar. — General Devignes.

«LA GUERRA QUÍMICA ACABARÀ AMB CERTES FORMES DE CIVILITZACIÓ EUROPEA»

La guerra química farà més estralls que la pesta negra del segle XIV, i acabarà amb certes formes de la civilització d'Europa i d'Amèrica, singularment de la civilització urbana, perquè destruirà les grans ciutats i les necessitats de defensa obriran als exercicis, que seran els pobles, a disoldre's pels camps. Tornarem a l'edat de les cavernes. Les forces de destrucció acaben sempre per dominar les forces de conservació. La pedra tendeix a caure.

El diputat francès Albert de Fayonnet, que amb la seva intervenció parlamentària ha provocat la caiguda del Govern

de la ciència» de Renan. La ciència el no he sabent veure ni Hugo, ni Michelé, ni Berthelot, ni Renan, que la suposaren «sempre benfactors». ¿Per què serveixen, en efecte, els beneficis de la ciència, si, com en aquest cas, són superats pels perjudicis? L'evacuació de les grans ciutats i dels centres industrials serà l'única solució immediata possible. Encara que és cert que aquesta solució serà poc practicable, perquè l'atac aeriològic serà brusca i sense previ avis. — Liéó Daudet.

«LA GUERRA QUÍMICA ES UNA INFÀMIA»

La guerra química és una infàmia. Kant ja la condemnà. Si; condemna els emmetzadors de guerres amb un text admirable. El pervindre-la és cosa dels tècnics. Per la nostra part, a Lió hem pres les precaucions clàssiques (coves organitzades, equips de bombers i agents de policia especialitzats). Ja hem fet diversos experiments. Crec, però que tot plegat és ben poca cosa. — Edouard Herriot.

«ELS NENS DE PIT RESULTARIEN MES CASTIGATS QUE ELS SOLDATS AL FRONT»

La guerra química és el millor mitjà de pau que pot existir, a condició de que a la guerra química s'està disposat a contestar amb la guerra química. Amb els progressos de l'aviació, els exercicis que es mouguen en terra seran menys ners, que els punys urbans. La criatura de pit ho serà més que el soldat en campanya. La pau serà reclamada a qualsevol preu. S'atacarà les dones i les criatures, i així serà abominable i vergonyós.

Als gasos s'oposaran les cures protectores per no se les podrà resistir i se les hauran de treure per tal de menjar. L'únic mitjà d'evitar els gasos serà fugir de les ciutats. Solament podrà sostenir-se una guerra així per pocs dies.

Se'm pregunta quins mitjans preconciben per tal d'evitar una guerra que condueix a la destrucció de la Humanitat. Solament tinc una resposta. Tenir una espasa ben templada per oposar-la a una altra espasa ben templada. — General Cordonnier.

LA INTERVENCIÓ OBRERA EN LES INDÚSTRIES

Ha estat lliurada a la Mesa de la Cambra el dictamen que emet la Comissió permanent de Treball sobre el projecte de llei d'Intervenció obrera a les indústries.

La seva discussió no es farà esperar molt. L'única nota interessant de moment al voltant de la futura llei, és el vot particular presentat per la minoria radical, que, cas d'ésser aprovat, modificaria en els seus principals punts el dictamen de la Comissió. Heus ací l'articulat del dictamen de la Comissió: «Artículo 1.º. A los efectos de asegurar la aplicación legal de las leyes sociales, contratos y reglamentos de trabajo; garantizar el ejercicio, si es necesario, de los derechos de los trabajadores de las industrias extractivas; y asegurar la estabilidad de los salarios, se crean Comisiones interventoras de obreros y empleados en todos los centros de trabajo pertenecientes a la industria o al comercio, siempre que tengan ocupados a más de 50 trabajadores. La agricultura está exceptuada de las disposiciones de esta ley. Art. 2.º. Las Comisiones estarán compuestas por delegados de cada categoría profesional, bien especializadas...»

UNA INSTITUCIÓ VENERABLE La fira de mostres de Leipzig

La història dels orígens de la Fira de Leipzig està íntimament lligada amb els de l'església a Alemanya. En el segle XIII, Leipzig era un dels banquers cristians erigits com lloc d'aparcar alguna obra amb presses per donar temps a ésser presentada en la propera Fira de Leipzig, després de la seva impressió.

Ja abans d'esclatar la guerra de 1914, la Fira de Leipzig tenia un caràcter obertament cosmopolita, i sens dubte havia avançat molt més en aquest camí, si la dita conflagració mundial i la greu crisi financera que la seguí, no haguessin entorpecit aquest desenvolupament. Tant sols després del sanejament financer d'Alemanya en 1924, és quan novament s'accentua aquesta tendència en el centre de la pressió pel Comitè Organitzador, encaminades a atraure no solament els compradors del país, sinó que els estrangers i tot. Sorosament aquestes mesures, molt encertades en la seva majoria, foren premiades per resultats molt felicitats: el món comercial comprenent a la fi, després del terrible allionament de la guerra, que cap nació per molt rica que sigui en producte del seu sòl i del seu subsòl, pot aillar-se de les demés; els comerciants intel·ligents i els industrials amb perspectiva de futur, començant a preocupar-se dels boniques paraules d'interès econòmic, que durant alguns temps foren paraules de moda, i foren propagades pels davantals dels grans rotatius de tots els països.

Avui Àustria i Txecoslovàquia tenen una participació en el desenvolupament de la darrera Fira de Leipzig. Espanya s'ha aplegat a aquestes nacions amb una exposició que desvetllà l'interès de la concurrència internacional. Fa molts anys que des d'aquestes columnes es propugnava per una participació de l'Espanya, sense però, haver aconseguit el desitjat, essent precis l'adveniment de la República perquè el Govern espanyol es decidís a patrocinar una propaganda de la més gran utilitat, sobretot en aquesta època de crisi quan es tracta de trobar mercats nous pels productes nacionals.

La guerra química és el millor mitjà de pau que pot existir, a condició de que a la guerra química s'està disposat a contestar amb la guerra química. Amb els progressos de l'aviació, els exercicis que es mouguen en terra seran menys ners, que els punys urbans. La criatura de pit ho serà més que el soldat en campanya. La pau serà reclamada a qualsevol preu. S'atacarà les dones i les criatures, i així serà abominable i vergonyós.

Als gasos s'oposaran les cures protectores per no se les podrà resistir i se les hauran de treure per tal de menjar. L'únic mitjà d'evitar els gasos serà fugir de les ciutats. Solament podrà sostenir-se una guerra així per pocs dies.

Se'm pregunta quins mitjans preconciben per tal d'evitar una guerra que condueix a la destrucció de la Humanitat. Solament tinc una resposta. Tenir una espasa ben templada per oposar-la a una altra espasa ben templada. — General Cordonnier.

LA INTERVENCIÓ OBRERA EN LES INDÚSTRIES

Ha estat lliurada a la Mesa de la Cambra el dictamen que emet la Comissió permanent de Treball sobre el projecte de llei d'Intervenció obrera a les indústries.

La seva discussió no es farà esperar molt. L'única nota interessant de moment al voltant de la futura llei, és el vot particular presentat per la minoria radical, que, cas d'ésser aprovat, modificaria en els seus principals punts el dictamen de la Comissió. Heus ací l'articulat del dictamen de la Comissió: «Artículo 1.º. A los efectos de asegurar la aplicación legal de las leyes sociales, contratos y reglamentos de trabajo; garantizar el ejercicio, si es necesario, de los derechos de los trabajadores de las industrias extractivas; y asegurar la estabilidad de los salarios, se crean Comisiones interventoras de obreros y empleados en todos los centros de trabajo pertenecientes a la industria o al comercio, siempre que tengan ocupados a más de 50 trabajadores. La agricultura está exceptuada de las disposiciones de esta ley. Art. 2.º. Las Comisiones estarán compuestas por delegados de cada categoría profesional, bien especializadas...»

tats literaris: en les lletres de Goethe, Schiller i en les dels altres grans escriptors del Segle d'Or de les lletres alemanyes, trobem constantment al·lusions a la Fira i a la necessitat d'aparcar alguna obra amb presses per donar temps a ésser presentada en la propera Fira de Leipzig, després de la seva impressió.

Ja abans d'esclatar la guerra de 1914, la Fira de Leipzig tenia un caràcter obertament cosmopolita, i sens dubte havia avançat molt més en aquest camí, si la dita conflagració mundial i la greu crisi financera que la seguí, no haguessin entorpecit aquest desenvolupament. Tant sols després del sanejament financer d'Alemanya en 1924, és quan novament s'accentua aquesta tendència en el centre de la pressió pel Comitè Organitzador, encaminades a atraure no solament els compradors del país, sinó que els estrangers i tot. Sorosament aquestes mesures, molt encertades en la seva majoria, foren premiades per resultats molt felicitats: el món comercial comprenent a la fi, després del terrible allionament de la guerra, que cap nació per molt rica que sigui en producte del seu sòl i del seu subsòl, pot aillar-se de les demés; els comerciants intel·ligents i els industrials amb perspectiva de futur, començant a preocupar-se dels boniques paraules d'interès econòmic, que durant alguns temps foren paraules de moda, i foren propagades pels davantals dels grans rotatius de tots els països.

Avui Àustria i Txecoslovàquia tenen una participació en el desenvolupament de la darrera Fira de Leipzig. Espanya s'ha aplegat a aquestes nacions amb una exposició que desvetllà l'interès de la concurrència internacional. Fa molts anys que des d'aquestes columnes es propugnava per una participació de l'Espanya, sense però, haver aconseguit el desitjat, essent precis l'adveniment de la República perquè el Govern espanyol es decidís a patrocinar una propaganda de la més gran utilitat, sobretot en aquesta època de crisi quan es tracta de trobar mercats nous pels productes nacionals.

R. K.

legados en estas Comisiones, los candidatos habrán de reunir las condiciones siguientes: ser necesariamente obreros o empleados; llevar trabajando, por lo menos, tres años en su profesión y un año, sin interrupción, en la Empresa en que haya de ejercerse la intervención; llevar dos años afiliado a la Asociación obrera correspondiente, estar en pleno uso de sus derechos civiles, incluidos los profesionales y societarios. Una vez elegido perderá su mandato automáticamente si pronto como por cualquier causa le falta alguna de las citadas condiciones.

Art. 5. Las Asociaciones profesionales y obreras que podrán intervenir en el nombramiento de las Comisiones interventoras habrán de estar inscritas al efecto en el censo de Asociaciones profesionales que se lleva en el ministerio de Trabajo y Previsión, con un mes de antelación al acto de la designación. Art. 6. Para hacer la elección de Comisiones, las Asociaciones obreras convocarán a los electores por centros de trabajo o categorías profesionales, según los casos. Se seleccionarán, dentro de unos u otros, los que, estando asociados, figuren en el censo de la Empresa. La elección se verificará por mayoría de votos del personal presente en la reunión que se convoque para estos efectos exclusivamente. Art. 7. Los cargos durarán dos años, pudiendo ser reelegidos los delegados salientes.

Los mandatos de los delegados podrán ser revocados en cualquier momento, cuando lo decida la mayoría de sus electores sin reunión convocada o se objete por la Asociación obrera correspondiente. Esta no intervendrá sino en virtud de petición de los trabajadores interesados o a su representante los nombres, apellidos y profesión de los delegados que la compongan. El mismo ocurrirá en los casos de revocación o de ceses. Art. 9. Las atribuciones de las Comisiones interventoras serán las siguientes: a) Hacer por que se apliquen lealmente los contratos y reglamentos de trabajo y de toda la legislación social. b) Intervenir en la confección de reglamentos de fábrica, industria o comercio; en el régimen de admisión, colocación, distribución, correcciones y despidos del personal, turnos de trabajo, horarios y condiciones higiénicas de mismo. c) Examen de los balances y libros de contabilidad. d) Designar representantes, en número cuya determinación se hará según normas que dictará el reglamento, para que asistan con voz, pero sin voto, a los Consejos de Administración o Juntas gestoras de las Empresas y en las Juntas generales de accionistas. e) Proponer mejoras en el mecanismo industrial y en la técnica del trabajo y los medios que crean más útiles para perfeccionar, disminuir o aumentar la producción. f) Estudiar y señalar las variaciones en relación entre la producción y los salarios. g) Intervenir en las deliberaciones de acuerdos relacionados con la mejora física, moral, cultural y social de los obreros, en la educación técnica profesional y en el aprendizaje. h) Procurarse las informaciones convenientes a la compra y coste de las primeras materias; al coste medio de la producción y a los métodos de la misma, excepto en todo cuanto se refiere a los secretos de fabricación, a los procedimientos de administración, a la constitución del capital

Art. 10. Trimestralmente se redactará por la Comisión interventora, con la colaboración de todos los delegados de las Empresas que existan, una Memoria en la cual se harán constar las faltas de cumplimiento permanentes o temporales de las condiciones establecidas en el contrato o en la legislación social, y los acuerdos corporativos, precisando claramente las causas de cada una de ellas. Estas Memorias serán enviadas a la Asociación obrera, la cual, bajo su responsabilidad, remitirá una copia al patrono y otra a la Asociación Patronal, a fin de que en el término de siete días se tomen las resoluciones a que haya lugar para corregir los hechos denunciados.

En la Memoria figurarán también, siendo dignos de mención, aquellos hechos que puedan ser registrados en elogio de las relaciones de la Empresa con sus obreros.

Art. 11. En el caso de que no se atendiesen las reclamaciones hechas al patrono y a la Asociación obrera, en la forma indicada en el artículo anterior, se remitirá otra copia de la Memoria al delegado provincial de Trabajo, para que la Inspección compruebe las infracciones denunciadas, y si fuesen ciertas impongá las sanciones que correspondan con arreglo a las disposiciones vigentes.

Art. 12. En cada centro de trabajo habrá un registro de inscripción de peticiones de trabajo, por categorías profesionales. Cada petición tendrá número correlativo y la fecha de la misma. Las Comisiones interventoras tendrán derecho a enterarse de los motivos por los cuales algún obrero haya sido aceptado o rechazado.

En los casos de crisis, el patrono o sus representantes notificarán a la Comisión interventora la resolución que la Empresa piense tomar para la suspensión de los trabajos. La Comisión entonces examinará y propondrá los medios para atenuar los efectos del paro accidental; la reducción de horas de trabajo; el descanso de algún día por semana; el traslado del personal a otro taller; la suspensión en el caso de que la crisis tenga un estado general y persistente. En todo lo que afecte a la procuración de trabajo, a su suspensión y a la crisis del paro, las Comisiones interventoras se entenderán con las Oficinas de colocación. Art. 13. Cuando el patrono o sus representantes traten de imponer alguna medida disciplinaria a algún obrero, se deberán precisar los motivos y la naturaleza de la misma. Ninguna sanción será ejecutada antes de que la Comisión interventora haya tenido conocimiento y deliberado sobre el particular, pero esta podrá proceder a la mayor urgencia. La Comisión podrá proponer las resoluciones que considere justas y en caso de disenso se someterá la cuestión al Jurado mixto correspondiente. Art. 14. Las Comisiones Interventoras tendrán derecho a comprobar si se cumple el contrato en lo referente a los salarios, y, en su caso, a la participación de los obreros en los beneficios o prosperidades de la Empresa. Art. 15. Esta ley entrará en vigor un mes después de la promulgación del reglamento que dictará el ministro de Trabajo y Previsión, en el plazo de dos meses, previo informe de la Comisión permanente del Consejo de Trabajo. Palacio de las Cortes, 10 de febrero de 1932. — Wenceslao Carrillo, presidente; Luis Cordeiro, secretario.

EL REI EN ATUR FORÇÓS

Els de Fontainebleau estan de broma

«Heraldo de Madrid» publica el següent interessant article: «Per les calles y casas de la villa de Fontainebleau han sido repartidos por el momento unas hojitas que dicen: «Sus majestades el rey y la reina de España han querido honrar Fontainebleau eligiéndola como lugar de su residencia. Sus conviencios tienen el deber de expresarnos su reconocimiento y simpatía.»

«En ocasión de sus bodas de plata, el mayo próximo han decidido entre ellos un ramo de flores y un recuerdo. No olvidemos que el rey de España ha mostrado siempre el mejor amistad con Francia, y que su papel respecto a los prisioneros en Alemania produjo inmensos beneficios. Se abren suscripciones en los departamentos de L'Abelle, rue de l'Arbre-sec, en casa de M. Cabaret, rue Grand-103, y en la de mademoiselle Thibault, rue de la Croix, 9.»

«La lista nominal de los donantes será enviada al rey. «Fontainebleau» la hojita la recoge en «L'Oeuvre» y la comenta con gracia y donosura en la penúltima G de la Fouchardière en su entretenida sección de «Hors d'oeuvre.» «Teme el periodista que se trate de un intencioso intento de timo. Otra cosa haría suponer que Fontainebleau, al Imperial y real, que fué glorioso albergue de tantas testas coronadas y de tantas cabezas de «descoradas» cabezas, ha querido reanudar las tradicionales de anacrónico servilismo. No es precisamente a los vendedores de Fontainebleau presentado el ramo de sus respetuosas devoción. No hizo suscripciones en Fontainebleau para ofrecer un ramo de flores al Papa Pío VII cuando hizo a esa villa el honor de habitarla, prisionero de Napoleón I.»

«Tampoco hubo suscripción para ofrecer un ramo de flores y un regalo a Napoleón I cuando marchó de Fontainebleau como prisionero de los aliados. Asimismo no hubo ramo de flores, ni suscripción, ni recuerdo, para Fernando de Borbón, grande de España, Almirante internacional — primo de Alfonso XIII —, cuando los gendarmes le sacaron en su busca para conducirlo a un encierro en la villa de Fontainebleau, que el escogió como lugar de su permanencia. Certo que el duque de Toledo, a quien Fontainebleau es odiada, a petición de los acontecimientos históricos, se sacó a un ramo de flores y un regalo de derecho, por su desgracia, a un símil ramo de flores y a que se le guarde el

incógnito, que es la forma más respetuosa de darle hospitalidad... Pase, si las desgracias de don Alfonso consistieron únicamente en haber perdido una corona que conservó demasiado tiempo, puesto que no había cabeza para ella ni corazón tampoco... Pero este «rei parado» no merece lástima alguna, puesto que le queda algo de su reinado: su inmensa fortuna, lograda durante su reinado sobre España.»

«La futura batalla aèria. Nova York, 17. — Diuen de Xang-Hai que el nombre d'avions que disposen els japonesos en aquella població excedeix bastant d'un centenar i, per tant, s'arriba a desenvolupar l'anunciada ofensiva, l'atac aeri serà el de més importància que s'ha registrat després de la guerra mundial. — Fabra.

